

Astrid Lindgren

Astrid Lindgren

MESTARIETSIVÄ BLOMKVIST JA RYÖSTETTY RASMUS

WSOY

Astrid Lindgren

MESTARIETSIVÄ
BLOMKVIST JA
RYÖSTETTY RASMUS

Suomentanut Kristiina Rikman

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos

KALLE BLOMKVIST OCH RASMUS

Alkuteoksen kustantanut 1953 Rabén & Sjögren, Ruotsi

© Text: Astrid Lindgren 1953 / The Astrid Lindgren

Company

For more information about Astrid Lindgren,

see www.astridlindgren.com.

All foreign rights are handled by The Astrid Lindgren

Company, Lidingö, Sweden.

For more information, please contact info@astridlindgren.se

Suomenkielinen laitos © Kristiina Rikman ja WSOY 2019

Ilmestynyt ensimmäisen kerran suomeksi Laila Järvisen

suomentamana 1954 nimellä *Ryöstetty Rasmus ja mestarietsivä*

ISBN 978-951-0-43537-3

Painettu EU:ssa

1

”Kalle! Anders ja Eva-Lotta! Oletteko te siellä?” Sixten kuikuili leipomonvintille nähdäkseen kurkistaisiko joku Valkoisista ruusuista vintin luukusta ja vastaisi hänelle.

”Ja jos ette ole niin miksi ette”, huusi Jonte, kun Valkoisten päämajassa ei näkynyt mitään elonmerkkiä.

”Ettekö te tosiaan ole siellä?” Sixten huusi vielä kerran aika kärsimättömänä.

Kalle Blomkvistin vaalea pää ilmestyi näkyviin vintinluukusta.

”Ei, ei me olla täällä”, hän vakuutti totisena. ”Me vain ollaan olevinamme.”

Hieno ironia meni ohi Sixteniltä.

”Mitä te teette”, hän halusi tietää.

”Mitäs luulet?” sanoi Kalle. ”Luuletko että me leikitään kotia?”

”Teiltä nyt voi odottaa mitä tahansa. Ovatko Anders ja Eva-Lottakin siellä?” kysyi Sixten.

Kaksi päätä kurkisti vintin luukusta.

”Ei mekään olla täällä”, Eva-Lotta sanoi. ”Mitä te Punaiset haluatte?”

”Kopauttaa teitä pikkuisen kalloon”, Sixten sanoi hellästi.

”Ja onkia selville missä Suurmuumio on”, jatkoi Benka.

”Vai onko niin, että koko kesäloma menee ennen kuin te päätätte jotain”, sanoi Jonte. ”Oletteko te piilottaneet sen vai ettekö ole?”

Anders liukui alas pitkin köyttä, jota Valkoiset käyttivät päästäkseen nopeasti alas leipurinvintin päämajastaan.

”Totta kai me ollaan piilotettu Suurmuumio”, hän sanoi.

Hän meni Punaisten johtajan luo, katsoi tätä vakavana silmiin ja lausui painokkaasti: ”Lintu mustavalkoinen rakentaa pesän aika lähelle autiota linnaa. Etsikää yöllä!”

”Niin varmaan”, muuta sanottavaa ei Punaisten johtaja siihen keksinyt. Mutta silti hän johdatti uskolliset soturinsa suojaiseen paikkaan viinimarjapensaiden taakse pohtimaan tarkemmin ”mustavalkoista lintua”.

”Äh, se on tietysti harakka”, sanoi Jonte. ”Suurmuumio on jossain harakanpesässä, tuon nyt tajuaa lapsikin.”

”Niinpä niin, pikku Jonte, sen nyt tajuaa lapsikin”, Eva-Lotta huusi leipomonvintiltä.

”Ajatella, pikkuinen lapsikin tajuaa sen – pikku Jontekin on nyt varmaan iloinen?”

”Saanko mennä mottaamaan häntä?” Jonte kysyi johtajaltaan. Mutta Sixtenistä Suurmuumio oli kaikkein tärkein – Jonte saisi siirtää kostoretkeään.

”*Aika lähelle autiota linnaa* – se voi tarkoittaa vain linnanraunioita”, Benka kuiskasi varovasti, jottei Eva-Lotta kuulisika.

”Harakanpesässä lähellä linnanraunioita”, Sixten sanoi tyytyväisenä. ”Nyt mennään!”

Leipurimestarin puutarhanportti pamahti jälleen Punaisen ruusun kolmen ritarin jäljessä niin että Eva-Lotan verannalla päiväunilla ollut kissa säpsähti. Leipurimestari Lisanderin hyväntahtoinen naama kurkisti leipomonikkunasta ja hän huusi tyttärelleen:

”Kauankohan menee ennen kuin te hajotatte koko leipomon?”

”Miten niin te!” Eva-Lotta närkästyi. ”Minkä me sille mahdamme, että Punaiset rynnivät kuin sonnilauma. Ei me paukuteta porttia tuolla lailla.”

”Uskotaan”, sanoi leipurimestari ja ojensi pullapellillä vastapaistettuja wienerleipiä huomaavaisille Valkoisen ruusun ritareille, jotka eivät paukuttaneet portteja.

Hetkistä myöhemmin kolme Valkoisen ruusun ritaria lennähti portista ja paiskasi sen kiinni niin että kukkapenkin ylikukkineet pionit pudottivat viimeisetkin terälehtensä kaihoisasti huokaisten. Leipurimestarikin huokaisi. Sonnilauma, niinkö Eva-Lotta oli sanonut!

Valkoisten ja Punaisten ruusujen sota oli puhjennut eräänä tyynenä kesäiltana kaksi vuotta aikaisemmin. Nyt sitä käytiin jo kolmatta vuotta, eikä kumpikaan taisteleva osapuoli näyttänyt uupumisen merkkejä. Anders päinvastoin piti 30-vuotista sotaa mainiona esimerkkinä.

”Jos ennen vanhaan jaksettiin sotia niin kauan, niin jaksetaan mekin”, hän vakuutti innoissaan.

Eva-Lotta suhtautui asiaan käytännöllisemmin.

”No, saavatpa kaupungin räkänokat nauraa, kun sinä nelikymmenvuotiaana ukkona makaat ojanpohjalla piilossa Suurmuumiota etsiessäsi.”

Se oli epämiellyttävä ajatus. Joutua naurunalaiseksi – ja vielä pahempaa – olla nelikymppinen mies, kun toiset onnelliset olivat vielä kolmentoista tai neljäntoista vanhoja. Anders tunsu ehdotonta vastenmieli-

syyttä ajatellessaan niitä nuoria, jotka joskus valtaisivat heidän leikkikenttensä ja piilopaikkansa ja ruusujen sodan ja kehtaisivat vielä nauraa hänelle. Hänelle, Valkoisen ruusun johtajalle ajoilta jolloin nuo räkänokat eivät olleet edes syntyneet!

Anders huolestui. Eva-Lotan sanat saivat hänet tajuamaan, että elämä oli lyhyt ja siksi piti leikkiä kun vielä voi.

”Kellään ei voi mitenkään olla yhtä hauskaa kuin meillä”, Kalle lohdutti johtajaansa. ”Valkoisen ja Punaisen ruusun vertaiseen sotaan ne pienet räkänokat eivät ikinä pysty!”

Eva-Lotta oli samaa mieltä. Ruusujen sodalle ei löytynyt vertaa. Vaikka heistä joskus tulisi sellaisia valitettavan vanhoja nelikymppisiä kuin hän oli ennustanut, he muistaisivat silti ihanat kesäleikkinsä. Eivätkä he ajattelisi niitä muistamatta, miltä tuntui juosta paljasjaloin Preerian pehmeällä nurmikolla alkukesän iltoina tai miten lempeästi ja ystävällisesti puron vesi liplatti jalkojen alla, kun he porskuttivat Eva-Lotan lankkua pitkin matkalla johonkin tärkeään taisteluun, ja miten lämpimästi aurinko paistoi sisään leipomonvintin avatuista luukuista, kunnes koko Valkoisen ruusun päämajan lattia tuoksui kesältä. Niinpä, ruusujen sota oli leikki, joka liittyi kesälomaan ja leutoihin tuuliin ja kirkkaaseen auringonpaisteeseen! Pimeät syksyt ja

kylmät talvet toivat tullessaan vastentahtoisen aselevon taistelussa Suurmuumion omistuksesta. Heti kun koulu alkoi, pantiin vihamielisyydet sivuun, eivätkä ne puhjenneet uudestaan ennen kuin Storgatanin kastanjat jälleen kukkivat ja vanhemmat olivat syynänneet tarkasti kevätlukukauden todistuksen.

Mutta nyt oli kesä, ja ruusujen sota kukoisti kilpaa oikeiden ruusujen kanssa leipurimestarin puutarhassa. Konstaapeli Björk, joka partioi Lillgatanilla, tajusi mitä oli käynnissä nähdessään Punaisten rynnistävän ohitseen, ja hetkistä myöhemmin painalsivat Valkoiset täyttä vauhtia kohti linnanraunioita. Eva-Lotta ehti vain huikata ”hei, konstaapeli Björk” ennen kuin hänen liinatukkansa katosi kadunkulman taakse. Konstaapeli Björkiä hymyilytti. Suurmuumio – että nuo lapset osasivatkin ottaa ilon irti pienestä! Suurmuumiohan oli vain kivi, ei muuta kuin kummallinen pieni kivenmurikka, ja silti se riitti pitämään ruusujen sodan käynnissä. Niinpä niin, pienestähän sota usein alkoikin! Konstaapeli Björk huokaisi ajatellessaan miten vähän siihen tarvittiin. Sitten hän asteli mietteläänä sillalle katsoakseen autoa, joka seisoi väärin pysäköitynä joen toisella rannalla. Puoliväliin päästyään hän pysähtyi ja tuijotti mietteissään vettä, joka hiljalleen solisi siltakaaren ali. Sitten vettä pit-

kin seilasi vanha sanomalehti. Se keinahteli hiljalleen aalloissa ja julisti isoin kirjaimin sanomaansa, joka oli ollut uutinen eilen tai toissapäivänä tai kenties edellisviikolla. Konstaapeli Björk luki sen hajamielisesti.

LÄPÄISEMÄTÖN KEVYTMETALLI –
SENSAATIOMAINEN
SOTATEOLLISUUDEN UUTUUS
Ruotsalainen tiedemies ratkaisee ongelman,
joka on työllistänyt tutkijoita
kaikkialla maailmassa.

Konstaapeli Björk huokaisi vielä kerran. Keskittyisivätpä ihmiset vain taistelemaan suurmuumioista! Silloin ei tarvittaisi sotateollisuutta!

Mutta nyt hänen oli mentävä sakottamaan väärin pysäköityä autoa.

”Pihlaja linnanraunioiden takana – sieltä ne ensiksi etsivät”, sanoi Kalle ja hypähti hilpeästi pelkästä ajatuksesta.

”Takuulla”, sanoi Eva-Lotta. ”Sen parempaa harakanpesää ei ole.”

”Ja siksi olen laittanutkin sinne pienen ilmoituksen Punaisia varten”, sanoi Anders. ”Ja kun he ovat lukeet sen, he suuttuvat hirveästi. Meidän taitaa olla vii-

sainta jäädä tänne odottamaan heidän hyökkäystään.”

Suoraan edessä, ylhäällä rinteessä, kohosivat linnanraunion vanhat sortuneet muurit vasten kalpeansinistä kesätaivasta. Se oli hylätty, sortunut vanha linna, joka oli vuosisatoja sitten jätetty oman onnensa nojaan. Varsinainen kaupunki oli kaukana sen alapuolella, vain siellä täällä jokunen talo oli kuin epäröiden uskaltanut jyrkkään mäkeen ja lähemmäs korkeuksissa kohoavia raunioita. Ylimpänä etuvartiona puolimatassa raunioille oli vanha huvila puoliksi piilossa orapihlajien, syreenipensaiden ja kirsikkapuiden takana. Raihnainen lankkuaita reunusti tuota pientä idylliä. Ja Anders oli päättänyt nojata selkäänsä vasten tuota aitaa odotellessaan Punaisten hyökkäystä.

”Aika lähelle autiota linnaa”, sanoi Kalle ja heittäytyi ruohikkoon Andersin viereen. ”Riippuu siitä miten katsotaan. Jos verrataan välimatkaa täältä Etelänavalle, voisimme kätkeä Suurmuumion jonnekin Hässleholmin tienoille ja väittää silti, että se on ’aika lähellä autiota linnaa’.”

”Olet aivan oikeassa”, sanoi Eva-Lotta. ”Eihän me olla sanottu, että harakanpesä löytyisi ihan linnanraunion vierestä. Mutta Punaiset ovat ihan liian tyhmiä tajutakseen sitä.”

”Heidän pitäisi polvistua kiittämään meitä”, Anders sanoi. ”Sen sijaan että olisimme piilottaneet

Suurmuumion jonnekin Hässleholmin suunnalle, mikä sekin olisi ollut aika lähellä, kätkimmekin sen ihan Eklundin huvilan luokse – kyllä me oltiin todella kilttejä.”

”Juu, todella kilttejä”, Eva-Lotta nauroi tyytyväisenä. Sitten hän sanoi jotakin odottamatonta: ”Katsokaa, tuolla verannan portailla istuu joku lapsi!”

Niin istui. Verannan portailla istui pieni lapsi. Eikä sen enempää tarvittu, että Eva-Lotta unohti kertaheitolla koko Suurmuumion. Reippaalla Eva-Lotalla, joka oli niin urhea soturi, oli naisellisia heikkouden hetkiä – eikä auttanut, vaikka johtaja yritti saada hänet ymmärtämään, ettei moinen heikkous mitenkään sopinut ruusujen sotaan. Eva-Lotan suhtautuminen pikkulapsiin osasi aina yllättää Andersin ja Kallen ja heistä se oli hämmmentävää. Andersin ja Kallen mielestä kaikki pikkulapset olivat yhtä ärsyttäviä ja hankalia räkänokkia. Mutta Eva-Lotasta he olivat kaikki pieniä hurmaavia valokeijuja. Aina kun hän pääsi jonkun tuollaisen keijukaislapsen valokehään, hänen poikamainen soturivartalonsa pehmeni ja hän käyttäytyi tavalla, joka Andersin mukaan oli päähkähullua, ojensi käsivartensa kohti tenavaa ja alkoi lepertää kummallisen hellällä äänellä, joka puis-tatti Andersia ja Kallea. Topakka, rohkea Eva-Lotta, Valkoisen ruusun ritari, katosi kuin tuhka tuuleen.

Puuttui vain että Punaiset näkisivät hänet tuollaisella hellyyden hetkellä – siitä tulisi sellainen tahra Valkoisen ruusun kilpeen, ettei sitä ihan heti pestäisi pois, ajattelivat Kalle ja Anders.

Verannan rappusilla istuva poika oli huomannut, että aidan takana tapahtui jotain epätavallista, sillä nyt hän käveli hiljalleen pitkin puutarhapolkua. Eva-Lotan nähdessään hän pysähtyi äkkiä.

”Hei”, hän sanoi vähän epäröiden.

Eva-Lotta seiso puutarhan portin takana ja hänen kasvoilleen levisi hymy, jota Anders kutsui hölmöksi.

”Hei”, sanoi Eva-Lotta. ”Kuka sinä olet?”

Poika tarkasteli häntä tummilla, vakavilla sinisillämillään eikä selvästikään pitänyt suuremmin tytön hölmöstä hymystä.

”Minä olen Rasmus”, hän sanoi ja piirsi isovarpaal- laan puutarhanpolun hiekkaan. Sitten hän tuli lähem- mäs. Hän työnsi pienen pisamaisen nykerönenänsä portin pinnojen väliin ja näki Kallen ja Andersin istuvan nurmikolla. Hänen vakavalle naamalleen levisi leveä, ihastunut hymy.

”Hei”, hän sanoi. ”Minä olen Rasmus.”

”Kuultiin”, Kalle sanoi armollisesti.

”Miten vanha sinä olet?” Eva-Lotta kysyi

”Viisi vuotta”, sanoi Rasmus. ”Mutta ensi vuonna minä täytän kuusi. Paljonko sinä täytät ensi vuonna?”

Eva-Lottaa nauratti.

”Ensi vuonna minusta tulee vanha täti”, hän sanoi.
”Mitä sinä täällä teet, asutko sinä Eklundeilla?”

”Enkä asu”, sanoi Rasmus. ”Minä asun isän kanssa.”

”Asuuko hän Eklundin huvilassa?”

”Tietysti asuu”, Rasmus sanoi loukkaantuneena.
”En kai minä muuten voisi asua hänen kanssaan, kai sinä sen ymmärrät.”

”Tiukkaa logiikkaa, Eva-Lotta”, sanoi Anders.

”Onko hän Ela-Votta?” kysyi Rasmus ja osoitti isovarpaallaan Eva-Lottaa.

”Ei kun hän on Eva-Lotta”, sanoi Eva-Lotta. ”Ja hänestä sinä olet mukava.”

Ja koska Punaisia ei nyt ollut näkyvissä, hän kapusi portin yli Eklundin puutarhaan ja tuon mukavan lapsen luo.

Rasmus ei voinut olla huomaamatta, että ainakin yksi isommista lapsista oli kiinnostunut hänestä, ja hän päätti olla kohtelias. Pitäisi vain löytää sopiva puheenaihe.

”Minun isäni tekee peltiä”, hän sanoi kypsän harkinnan jälkeen.

”Tekee peltiä?” Eva-Lotta sanoi. ”Onko hän peltiseppä?”

”Eikä ole”, sanoi Rasmus. ”Hän on professori joka tekee peltiä.”

”Oi miten hienoa. Ehkä hän voisi tehdä yhden pellin minun isälleni”, Eva-Lotta sanoi. ”Isä on katsos leipuri, ja hän tarvitsee hirveästi peltejä.”

”Minä pyydän että isä tekee sinun isällesi pellin”, Rasmus sanoi kiltisti ja pisti kätensä Eva-Lotan käteen.

”Hei Eva-Lotta, anna sen lapsen olla”, Anders sanoi. ”Punaiset saattavat tulla milloin hyvänsä.”

”Ei hätää”, Eva-Lotta sanoi. ”Minä olen ensimmäinen joka kumauttaa heitä kalloon.”

Rasmus katsoi ihaillen Eva-Lottaa.

”Ketä sinä kumautat kalloon?” hän kysyi.

Ja Eva-Lotta kertoi hänelle maineikkaasta Punaisen ja Valkoisen ruusun sodasta. Hän kertoi hurjista takaa-ajoista ja salaisista säännöistä ja jännittävistä öisistä hiippailuista. Ja arvokkaasta Suurmuumiosta ja siitä, miten Punaiset tuota pikaa ilmaantuisivat vihaisina kuin herhiläiset ja millainen välienselvittely siitä tulisi.

Ja Rasmus ymmärsi. Vihdoinkin hän ymmärsi, mikä oli elämän tarkoitus. Se että sai olla Valkoinen ruusu, ihanampaa ei voisi olla. Syvällä hänen viisivuotiaan sielussaan syntyi tuona hetkenä hurja kaipaus saada olla samanlainen kuin tuo Ela-Votta ja Anders ja mikä tuo kolmas olikaan – Kalle! Saada olla yhtä iso ja vahva ja päästä kumauttamaan Punaisia kalloon ja huutamaan sotahuuto ja piileskelemään ja kaikkea.

Hän katsoi Eva-Lotta kaipausten täyttämin silmin ja sanoi epäröiden:

”Ela-Votta, enkö minäkin saisi olla Valkoinen ruusu?”

Eva-Lotta näpäytti leikkisästi hänen pisamaista nenännypykkäänsä.

”Ei, Rasmus, sinä olet vielä liian pieni”, hän sanoi.

Silloin Rasmus suuttui. Pyhä viha täytti hänet kun hän kuuli nuo inhottavat sanat – ”sinä olet liian pieni”. Sitä hänelle aina hoettiin. Hän mulkaisi vihaisesti Eva-Lotta.

”Minusta sinä olet tyhmä”, hän sanoi. Hän päätti jättää tytön oman onnensa varaan. Hän menisi kysymään noilta pojilta, eikö hän kelpaisi Valkoiseksi ruusuksi.

Pojat seisoivat portilla ja katselivat innoissaan liiterin suuntaan.

”Kuule Rasmus”, sanoi se jonka nimi oli Kalle. ”Kenen tuo moottoripyörä on?”

”Isän tietysti”, sanoi Rasmus.

”Hitsi”, sanoi Kalle. ”Professori joka ajaa moottoripyörällä. Miltähän sekin näyttää? Eikö parta takerru pyörään.”

”Mikä parta”, Rasmus sanoi vihaisena. ”Ei minun isälläni ole partaa.”

”Eikö ole”, sanoi Anders. ”Kaikilla professoreillahan parta on.”

”Entäs jos ei olekaan”, Rasmus sanoi ja lähti aste-
lemaan arvokkaasti kohti verantaa. Nuo lapset olivat
kaikki ihan tyhmiä eikä hän ajatellut jutella heidän
kanssaan enempää.

Kun hän oli päässyt turvallisesti verannalle, hän
kääntyi ja huusi portilla olijoille:

”Voi himputti, että te olette tyhmiä! Minun isäni
on parraton professori joka tekee peltiä!”

Kalle ja Anders ja Eva-Lotta katsoivat huvittuneina
pientä vihaista poikaa. Ei heillä ollut tarkoitus härnätä
häntä. Eva-Lotta otti pari pikaista askelta mennäkseen
lohduttamaan häntä, mutta sitten hän pysähtyi epä-
röiden, sillä Rasmuksen selän takana avautui ovi ja
joku tuli ulos. Se joku oli päivettynyt nuori kolmi-
kymppinen mies. Hän nappasi Rasmuksen kiinni ja
heitti hänet olalleen.

”Oikeassa olet, Rasmus”, hän sanoi. ”Sinun isäsi on
parraton professori joka tekee peltiä.”

Hän asteli puutarhanpolkua pitkin Rasmus olka-
päällään ja Eva-Lotta perääntyi pelästyneenä, hänhän
oli yksityisalueella.

”Näetkö nyt ettei hänellä ole partaa”, Rasmus huusi
voitonriemuisasti Kallelle, joka epäroiden viivytteli
portilla. ”Niin että kyllä hän voi ajaa moottoripyö-
rällä”, Rasmus jatkoi.

Sielunsa silmillä hän näki isällään pitkän liehupar-

ran, joka juuttui pyörään ja se oli äärettömän vastenmielinen näky.

Kalle ja Anders kumarsivat kohteliaasti.

”Rasmus sanoo että te teette peltiä”, Kalle sanoi päästäkseen parrasta.

Professori nauroi.

”No jaa, kai sitä voisi pellinteoksikin kutsua”, hän sanoi. ”Peltiä, kevytmetallia... Minä olen katsokaas tehnyt pienen keksinnön.”

”Millaisen keksinnön?” Kalle kysyi kiinnostuneena.

”Olen keksinyt miten kevytmetallista saadaan läpäisemätöntä”, professori sanoi. ”Rasmus sanoo sitä pellinteoksi.”

”Hei, mutta minähän olen lukenut siitä sanomalehdestä”, Anders sanoi innoissaan. ”Tehän olette kuuluisia!”

”Niin on, hän on kuuluisa”, vahvisti Rasmus korkealta olkapäältä. ”Eikä hänellä ole partaa. Niin se on.”

Professori ei kommentoinut mitenkään mainettaan.

”No niin Rasmus, nyt mennään aamiaiselle”, hän sanoi. ”Ajattelin paistaa sinulle pekonia.”

”Ei me tiedetty että te asutte meidän kaupungissa”, Eva-Lotta sanoi.

”Vain kesän ajan”, professori sanoi. ”Vuokrasin tämän hökkelin kesäksi.”

”Isä ja minä pidetään lystiä kesällä täällä kun äiti on sairaalassa”, Rasmus sanoi. ”Ihan vaan kahdestaan! Ettäs tiedätte!”

2

Vanhemmista oli usein haittaa silloin kun olisi pitänyt sotia. He puuttuivat tapahtumien kulkuun monin eri tavoin. Toisinaan sekatavarakauppias Blomkvist sai päähänsä, että hänen poikansa pitäisi auttaa myymälässä kiireisimpinä aikoina. Ja postimestari kätti tämän tästä Sixteniä haravoimaan puutarhan käytäviä ja leikkaamaan nurmikkoa. Turhaan yritti Sixten saada isäänsä ymmärtämään, että villinä rehottava puutarha oli paljon kauniimpi. Postimestari vain pudisti järkkymättä päätään ja osoitti sormellaan ruohonleikkuria.

Vielä paatuneempi ja vaativampi oli suutarimestari Bengtsson. Hän oli saanut elättää itsensä kolmetoista-vuotiaasta alkaen, joten niin piti myös hänen poikansa tehdä. Siksi hän yritti kovalla kädellä pakottaa Andersia suutarin hommiin kesälomilla. Mutta Anders oli ajan mittaan kehittänyt erikoisen tekniikan vält-

tyäkseen kaikilta kullanarvoista vapauttaan uhkaavilta attentaateilta. Tuoli, jolla Andersin olisi pitänyt istua, oli siksi enimmäkseen tyhjillään kun suutarimestari laskeutui verstaaseensa vihkiäkseen vanhimman poikansa ammatin saloihin.

Vain Eva-Lotan isä oli varsin inhimillinen.

”Ihan sama mitä teet, kunhan olet iloinen etkä tee ilkivaltaa”, sanoi leipurimestari ja laski lempeästi kätensä Eva-Lotan vaalealle päälle.

”Olisipa tuollainen faija”, Sixten sanoi katkerasti ja kovalla äänellä, jotta se kuuluisi ruohonleikkurin rätinän yli.

Armoton isä oli jo toistamiseen lyhyen ajan sisällä pakottanut hänet omistautumaan puutarhanhoidolle.

Benka ja Jonte roikkuivat lankkuaidalla ja katselivat osaaottavasti Sixtenin rehkiä. He yrittivät lohduttaa häntä kuvailemalla värikkäästi omia velvollisuuksiaan. Benka oli tosiaan poiminut viinimarjoja koko aamupäivän ja Jonte oli hoitanut pikkusiskoja.

”Tätä menoa meidän on pakko ottaa yöt avuksi, jos aiotaan vakoilla Valkoisia”, Sixten sanoi harmistuneena. ”Koko päivänä ei ole sen vertaa vapaata, että ehtisi välttämättömimmät asiat hoitaa.”

Jonte oli samaa mieltä.

”Sinäpä sen sanoit! Mitä jos vakoiltaisiin Valkoisia ensi yönä?”

KALLE BLOMKVIST SELVITTÄÄ SIEPPAUSTA

Sota Punaisen ja Valkoisen ruusun välillä riehuu taas pitkin Kallen, Andersin ja Eva-Lotan kotikulmia, kun kolmikko joutuu keskelle aitoa sieppausdraamaa. Musta auto kaappaa viisivuotiaan Rasmuksen ja professori-isän matkaansa – mutta minne ja miksi? Valkoisen ruusun ritarit lähtevät ryöstäjien perään, ja seuraa kiihkeä takaa-ajo halki kesäisen maiseman. Se johtaa mestarietsivä Blomkvistin kavereineen seikkailuun, jossa pelataan kovemmilla panoksilla kuin kukaan heistä arvaakaan.

Astrid Lindgrenin jännittävän dekkaritrilogian muut osat ovat *Mestarietsivä Blomkvist* ja *Mestarietsivä Blomkvist vaarassa*. Klassikkoromaanien uusista, ajanmukaisista suomennoksista vastaa kääntäjien valtionpalkinnolla palkittu suomentaja Kristiina Rikman.

